„Tricolorul la români – însemn de identitate”

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

La cumpăna veacurilor. Conf. univ. Dr. Gavriil Preda la 65 de ani”[1]

Aurel Pentelescu • Laurențiu Popescu

„Noi am cunoscut rupture istorică, am trăit și creat în două sisteme politice opuse, cu norme, principia și valori diferite, ceea ce ne dă posibilitatea de a face judecăți de valoare în cunoștiință de cauzî și cu experiențe directe de viață”

Col. r. conf. univ. Dr. Gavriil Preda

„Desfiinţarea serviciului militară obligatoriu a fost una dintre cele mai dramatice decizii luate de puterea politică instalată în România după lovitura de stat din Decembrie 1989. Armata reprezintă o instituţie fundamentală menită să asigure supravieţuirea unui popor în situaţii limită. O rezervă umană cu o pregătire militară adecvată de ordinul a peste 2-3 milioane de oameni, cum avea România în anul 2000, la care se adăuga o industrie de apărare capabilă să asigure circa 70% din necesar de înzestrare al armatei, reprezentau surse de putere militară a statului român şi factori descurajatori pentru posibili agresori. Să mă explic. Puterea militară a unui stat se bazează pe resurse interne şi pe sprijil: extern, dar rolul esenţial îl au resursele de putere interne. Totodată, n există stat, indiferent de potenţialul său militar, să nu fie interesat de sporirea puterii sale militare prin intermediul unor tratate de alianţă a: alte ţări. Pentru ţările mici şi mijlocii acest aspect, adică alianţa cu o mare putere, constituie, în anumite contexte geopolitice, o condiţie esenţial pentru acoperirea deficitului lor de securitate armată. Istoria conflicte şi a războaielor de coaliţie din secolele XIX şi XX arată limpede a avantajele cât şi limitele alianţelor militare, fie în timp de pace, fie în timp de război. În toată istoria militară a lumii, nu doar în istoria militară a statului român modern, s-a demonstrat că: alianţele funcţionează coerent cât timp interesele coincid, dar mai ales la pace. În situa.· de criză sau când se conturează perspectiva pierderii războiului, fiecare stat, chiar dacă este membru al unei alianţe militare, acţionează numai

[1] Extras din volumul apărut la Editgraf Buzău, 2020, p. 170-171

în direcţia promovării şi apărării intereselor sale vitale, pe principii - destul de vulgar spus – „scăpă cine poate şi cum poate". Vezi pentru aceasta comportamentul german faţă de armata română după luptele de la Stalingrad de la sfârşitul anului 1942. În aceste condiţii, se nasc întrebări legitime privind natura resurselor pe care se întemeiază puterea militară a unui stat, mai ales dacă este unul mic sau mijlociu. Totodată istoria militară contemporană oferă interesante concluzii rezultate din analiza unor conflicte asimetrice, când state cu potenţial militar redus au rezistat cu succes împotriva agresiunilor unor mari puteri, pentru că, în primul rând, puterea lor militară s-a bazat pe resurse interne. O ţară se apără în primul rând prin propria sa armată, prin valorificarea tuturor resursele interne ale puterii militare şi după aceea cu sprijinul aliaţilor. Fostul prim-ministrul britanic David Lloyd George avea să precizeze foarte clar, în anul 1926, poziţia Marii Britanii în situaţia unei agresiuni asupra Poloniei, astfel: „Niciodată oasele unui grenadier englez nu vor albi câmpurile din Polonia într-un război cu germanii." Concluzia, cu valoare de principiu, în toate împrejurările, este clară: în primul rând trebui să te aperi prin forţele proprii şi după aceea te sprijină aliaţii.
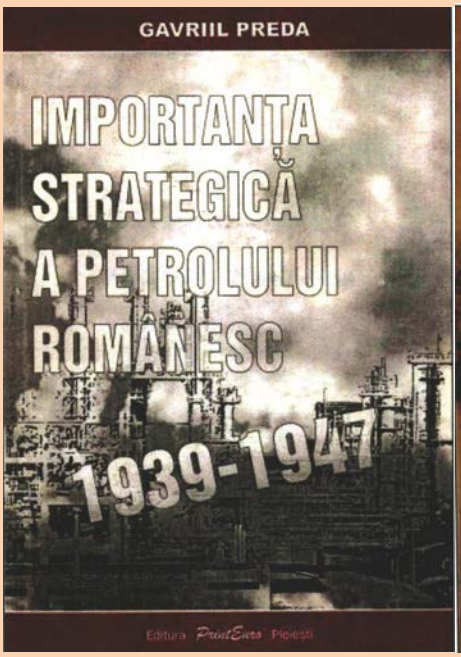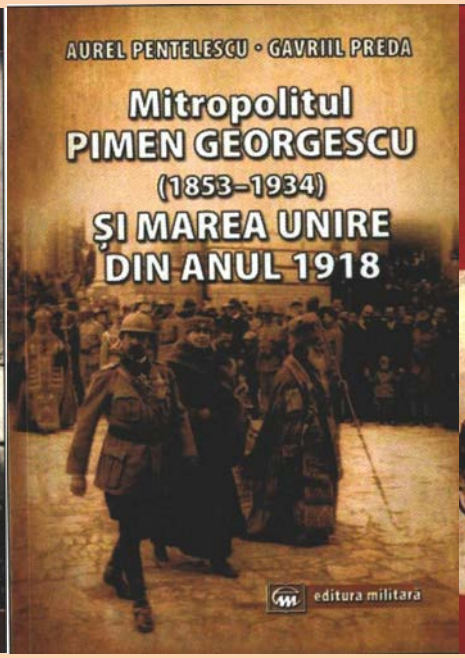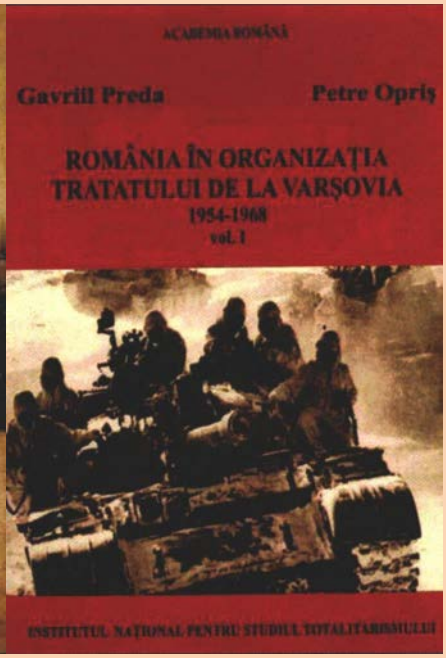
În alta ordine de idei, istoria militară contemporană a evidenţiat o serie de caracteristici esenţiale ale războaielor de astăzi, precum: a) au caracter de masa, care angajează milioane de combatanţi, fapt ce presupune mari resurse umane mobilizabile şi instruite din timp de pace; b) sunt războaie de durată, cu costuri financiare şi consumuri uriaşe de materii prime strategice, alimente, medicamente şi alte materiale necesare luptei şi vieţii oamenilor; c) sunt dependente de puterea industrială (cu precădere a industriei de război), tehnologică şi ştiinţifică a statelor beligerante; d) atribuie o importanţă specială factorului moral, pregătiri psihologice pentru susţinerea efortului de război. În concluzie, păstrarea şi consolidarea resurselor interne ale puterii militare ale statului roman, mai ales a celor cu efect descurajator pentru agresor, trebuie să aibă continuitate în politica de apărare, să fie preocupare constantă a oricărui guvern, indiferent de regimul politic. Mai mult, importanţa instituţiei militare nu trebuie limitată doar la aceea de element fundamental al puterii militare a statului, ci evaluate şi ca un subsistem al ansamblului social global, cu rol important în consolidarea coeziunii naţionale, în procesul de formare a conştiinţei civice, în dezvoltarea sentimentului patriotic al tinerilor chemaţi să dobândească pregătirea militară necesară apărării ţării. Gândesc astfel în calitatea de ofiţer al Armatei Romane, dar şi în cea de istoric militar”.